

LÉKA GÉZA (1957) Budapest

LÉKA GÉZA

Kiss Jancsi

Dzsó,
 öreg Dzsó, ha tudnád,
 míg csecsemő anyámat, a Méltóságos Úr
 szeme fényét Székely Aladár fotográfálta
 Váci utcai, József körúti pazar termeiben,

engem egy vénülő, tudálékos, falusi hippí
vett le nyaranta a bánrévei porta udvarán,
 hol Nagymamát, hol Öregmamát kéretve,

hajamon ma is fénylik a vizes fésű nyoma,
 de Kiss Jancsi nem hagyta magát betörni,
 hatvan esztendeje lázít a masinája mögül:

*Léka néni, nekem eliheti, Fadrusz János
 saját magát köttette föl a keresztre, abból
 született a maga Krisztusa, akit úgy imád!...*

nagyaném beleborzadt a faragatlanságba,
 de visszavágott neki: *arcába locsolom az
 az összes szentelt vizet, de akkor magának
 régen rossz!*, közben terelt befelé a házba,

ám oda is beette magát a hőbörgő indulat,
 hogy utoljára talpalt át értünk a falun, Ő,
 kinek szeméért szekeret küldtek a Bükkön
 túlról, Tarnaleleszről, Szentdomonkosról,

(ma már azon se lepődnek meg, ha téged
 is lekapott volna a ruszki harmonikáddal
 valamely bükkszenterzsébeti aratóbálban)

Fadrusz mellett sitnyík se lehetett volna! –
 akasztotta le a Krisztus-képet Nagymama,
 mint aki most akar meggyőződni róla: nem
 bújt-e meg Kiss Jancsi a feszület mögött.

Tűnődő

Dzsó,
 öreg Dzsó, ha tudnád,
 el-eltűnődöm ezeken a verseken,
 egyiket-másikat mintha nem is én
 írtam volna,

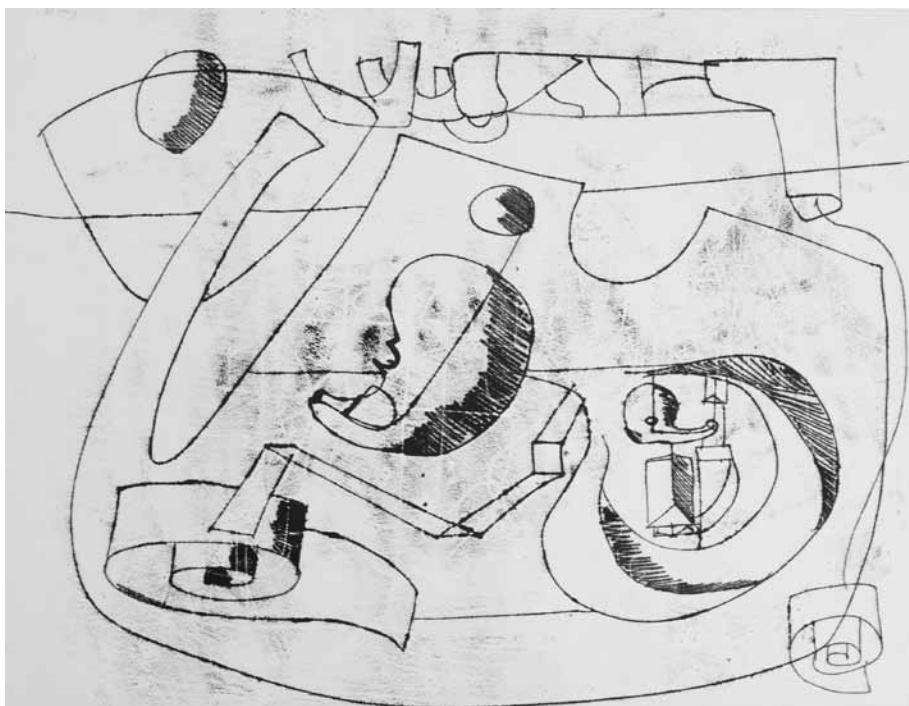
se rím,
 se cselekvő kép,
 se sánta, se szökkenő versláb,
 se ütem, se hangsúly, se ritmusok,

néhány meghitt, visszajáró sóhaj,
 egy-két szóra bírt lírai vakfolt
 mondatja csak bennük a magamét,

Ady úr *szent szándékával* persze
 (ahogyan azt jól belém kalapáltad),
 csak valamivel tán sorsszerűbben:
 a *gyönyörűség* kényszere nélkül,

ám nagyon kéne helyette valami,
 de nem ez a hars, kollektív csócsa,
 ez a mediatizált, új költészetösszes,
 fészbukos, ömlengő kivagyokén,

Dzsó,
 öreg Dzsó, bocsásd meg nekik,
 ezek tudják, mit cselekszenek.

KONOK TAMÁS, Monotípia (Monotype), 1969/29 (MAG)